

BLOM H A V E T

av Andreas Kärngard

*Denna berättelse är skriven av mig, ovanstående, och alla rättigheter tillhör densamme.
Nyttjande utan mitt godkännande är ej tillåtet.*

www.karngard.se

Den mörkgröna lilla Forden rullade in på den vildvuxna gräsmattan. Johnny slog av tändningen, drog i handbromsen och klev ur.

“Fan vad skönt att vara hemma igen!”

Han sträckte på sig och andades djupt och lugnt. Armarna höll han rätt upp i luften. Luften var frisk och full av dofter. Fem dagar på Hägringe hade gjort dem gott - gjort henne gott. Men det hade inte varit gratis.

“Oj! Se så vackra blommor! Akta så du inte kliver på dem.”

Johanna såg förskräckt mot honom där hon satt i passagerarsätet. Dörren hade hon öppnat och nu fällde hon ut benet, men hejdade sig i rörelsen, höll sig om knäet sig och gjorde en grimas.

“Aj, nu har jag fått sådär ont i knäna igen.”

“Jag tror du kanske ska försöka röra mer på benen istället för att bara sitta stilla med dem när vi åker. Det är nog vinkeln och att du inte rör på det som gör att du får ont.”

“Lättare sagt än gjort i den här lilla skomakarlådan.”

Hon hade inte låtit sur, men hade släppt blommorna med blicken och nu blängde hon i riktning mot bilen.

“På tal om bilen, sa vi inte att vi skulle köpa en större bil när du blev fast anställd?”

“Jag vet. Men fan, vet du - vi har bränt nästan tjugo tusen på slottet.” Han bet sig i tungan. Egentligen hade han inte tänkt berätta för henne vad det kostat dem. Det var bara onödigt. Hon var skör.

Nåja, det var väl knappast någon hemlighet att det varit dyrt, och inte heller kunde det väl knappast vara någon hemlighet att de, att han, inte haft råd med det.

Hon hade hört, men såg inte längre på honom. Hon ogillade att diskutera deras ekonomi. Nu ångrade hon att hon tagit upp det där med bilen. Han visste redan vad hon tyckte om den.

Hon hade återgått till att betrakta blommorna som pryddes det gröna havet som låg mellan bilen och boningshuset. Det vimlade av sådana där blå som hon inte visste namnet på. Så små och späda. Det var något meditativt över dem. Hon mindes dem från i fjol. De hade inte gjort sånt intryck på henne då, men mycket hade hänt sedan i fjol. De var nog hennes älsklingsblommor.

“Mm...” Hon vände sig mot honom, men nu med ett visst mått av motvilja. “Vi får ta det när vi har

råd, det är väl ingen brådska. Det är ju bara när vi åker så här länge som det är jobbigt att sitta så trångt.”

Hon böjde sin smala kropp, greppade två små väskor, lyfte och började försiktigt gå i riktning mot blommorna.

De hade lyft in all packning och nu stod hon vid köksbänken. Hackade vitlök. Blicken hade hon fäst på någonting där ute, någonting långt borta i horisonten. Nej förresten, det var inte sant. Blicken var fäst på någonting mycket närmre. Hon såg mot gräsmattan. Såg på den utan att fokusera, men likaväl badade blicken i de intensivt blå blommorna. De var sagolika.

Fingrarna arbetade flinkt med kniven över vitlöken under tiden som hon lät sig förloras i det böljande gräshavet. Hon kände sig på bra humör. Semestern hade varit bra. Hon hade känt sig glad. Men inte mer. Men nu, där hon stod i köket, lagade mat och såg ut över gräsmattan, ja det var egendomligt, men då kände hon sig lycklig. Hon trivdes här. Just här. Att stå i köket och betrakta de vackra blommorna. Hon hade inte räknat med att de skulle vara så många i år. Inte heller att de skulle vara så vackra.

Någonstans hördes ett muller. När vinden drog över havet följde blommorna med, som blå anemoner i en undervattensström. Var det åska hon hörde? Nej. Visst hade det varit mulet under dagen och luften hade något fuktigt i sig men det lät inte som åska.

De gulvita bitarna av den färska vitlöken blev mindre och mindre, samtidigt som högen blev större och större ju fler klyftor hon sönderdelade. Hon njöt verkligen av att arbeta med kniven. Hon uppskattade den smäckra designen och den vassa eggen. Knivens blad var gjord av kolstål. Tyvärr var det ett material som lätt blev slött, men i gengäld gick det att slipa upp det till en otrolig skärpa.

Maten skulle dröja en stund till. Där var ljudet igen. Det lät definitivt inte som åska. Hon lyfte skärbrädan, släppte blommorna med blicken och vände sig om. Med en van hand föste hon den fina högen av nyhackad vitlök, rätt ned i traktörpannan. Hon lyfte glaset och lät det ljumma rödvinet porla in i gommen. Med ansiktet lätt nedåtböjt och läpparna bara försiktigt slutna, fyllde hon lungorna med luft. Dofterna av och smakerna från det komplexa vinet, tillsammans med alkoholen, berusade henne. Ja, hon var sannerligen lycklig nu. Snart var maten färdig, och då - efter maten - tänkte hon flytta ut den gamla fåtöljen. Ställa den på veranden. Där skulle hon sitta hela kvällen. Dricka vin och förlora sig i blomhavet.

Mullret tycktes då och då öka i intensitet, jazzmusiken trycktes liksom undan och balansen stördes. Hon blickade ut över blomhavet. Vinden hade inte tilltagit, om det ens var någon sådan att tala om.

Under tiden som grädden puttrade i pannan, vandrade tankarna tillbaka till Hägringe. Johnny hade verkligen gjort sig till. Han hade inte varit sig själv på sistone, men han hade verkligen gjort sig till. Gjort sitt bästa. Fan, gjort bättre än sitt bästa. Det hade inte varit vackert på det enkla viset som blomhavet hon nu såg ut över var vackert, men det hade onekligen varit vackert. Det hade det. Den anrika gården inramades av ett naturlandskap med hundraåriga ekar och äppelträd. Gamla, krokiga äppelträd som säkert var lika gamla som ekarna. Tvärs igenom allting rann en bäck, och mitt bland stenhusen låg slottet. Hägringe slott. Hade han sagt tjugotusen? Kunde det stämma? Tiotusen per person för fem dagar. Det lät lite väl billigt. Gjorde det inte?

Kniven hade inte längre någon vitlök att hacka i utan hängde i hennes slappa hand. Men då och då ryckte den till, som om den plötsligt känt doften av vitlökarna i skålen på bänken och desperat ville fortsätta hacka. Johannas blick var fortfarande fäst mot blomhavet.

Det hade varit som i filmerna. Den röda mattan i sammet - eller vilket material det nu hade varit - hade börjat precis innanför den breda dörren. Till vänster i hallen, efter kapprummet, hade en gammal riddarrustning stått. Den hade varit rostig, precis som den skulle vara. Hon mindes att hon gillat det. Gillat rustningen. Med sin fria hand greppade hon åter vinglaset och tog en redig klunk.

De hade installerat sig i ett av rummen upp på andra våningen. Druckit sig berusade av champagnen som de funnit i sängen. Den han förbokad. Hon visste att han beställt den, trots att han insisterat på att han inte gjort det. Sedan hade de knullat. *Knullat*, inte älskat. För han hade fått ta henne i stjärten. För en gångs skull var det hon som hade föreslagit det. Varför visste hon inte. Kanske hade det varit något i luften på

slottet. Något med atmosfären och stämningen. Kanske hade riddarrustningen påverkat henne. Nu pirrade det inte när minnesbilderna åter spelades upp framför hennes inre. Men då hade det pirrat i alla fall. Pirrat som fan. Sedan hade de duschat av sig. Var och en för sig. Därefter hade hon klätt sig i den tigha svarta långklänningen. Han hade haft jeans och kavaj. Middagen hade varit god. Efter middagen utforskade de omgivningarna. Det hade varit svårt att se allt i den dunkla skymningen, men det hade varit mysigt. Dag två hade de fått massage och sedan suttit på en föreläsning om andlig rening. Han hade verkligen gjort sitt bästa. Han visste att hon inte haft det lätt sista tiden.

Hon log lite för sig själv där hon stod i köket. Djupt försjunken i minnena hörde hon inte hur ljudet tycktes öka något i styrka. De följande dagarna hade fortsatt i samma anda som dag två, yoga eller massage på morgonen efter frukosten - efter brunchen. Det kallades väl knappast frukost när man åt den klockan ett.

Hon väcktes ur tankarna av ljudet från pannan på spisen. Eller hade det varit ljudet av åskan? Det som inte kunde vara åska. Hon slängde en blick i pannan. Kniven höll hon fortfarande i ena handen, hon fnissade till. Tagen av vinet fann hon det lustigt. Med den lediga handen drog hon pannan från plattan och stängde sedan av spisen. Mullret hade tycktes ha tystnat nu och maten var klar, men var höll Johnny hus? Med fumliga ben vandrade hon ut mot hallen.

Hon visste inte vad hon såg när hon fick upp dörren. Jo, att hon först blivit överraskad av att någon stod där - precis utanför dörren, på farstubron - och att denne någon så klart var Johnny, det förstod hon. Det var vad som var bakom honom hon inte förstod. Eller det som inte var bakom honom rättare sagt. Det som inte längre var bakom honom. När insikten sjönk in sköljde besvikelsen över henne som svallvågor över en dukad filt på stranden. Något inom henne brast och lugnet rämnade. Blomhavet. Hennes blomhav. Det var borta! Hon kände hur hela hennes kropp spändes.

Hon kände hur svallvågorna blötte ner henne. Hon fick vatten på handen. Plötsligt var Johnnys mun uppspänd till en stor öppning. Ett förvånat uttryck hade lagt sig över hans ansikte. I den plötsliga förvirringen hade handen återigen börjat rycka, hacka - hugga. Inte längre i vitlök, men i Johnnys mjuka mage. När han till slut segnade ihop framför henne och föll bakåt - ut över de grånade plankorna på farstubron, såg hon med häpnad en stor orange sak stå på gräset några meter bakom honom. Johnnys gestalt hade tidigare skymt den för henne. En åkgräsklippare! Var hade den kommit ifrån? Var den kommit ifrån skulle hon nog aldrig få veta, för Johnny andades inte längre. Det som varit Johnny fanns inte längre kvar. På samma sätt som att blomhavet inte längre fanns kvar. En känslomässig ingivelse höll på att få henne att följa Johnnys kropp med ner. Omfamna honom. Att gråta över hans hastiga bortgång. Men sedan hade tanken på det hundralet av hennes älskade blommor han massakrerat effektivt tvättat hennes samvete rent från skuld. Mot ett blomhav var Johnny egentligen ingenting. Hon föll ned på knä bredvid honom.

Med blicken fäst på den kortklippta gräsmattan fortsatte hon, i vild frenesi, att hugga i Johnnys livlösa kropp. Ett hugg för varje blomma, det fick räcka. Sedan skulle hon sluta.